

El llinatge de David

Dij, 25/06/2020 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 24 de juny 2020

La pregària de David

Estimats germans i germanes, bon dia!

En el nostre itinerari de catequesi sobre la pregària, avui trobem el rei David. Estimat per Déu des de molt jove, és elegit per a una missió única, que tindrà un paper central en la història del poble de Déu i de la nostra mateixa fe. En els Evangelis, Jesús és anomenat diverses vegades “fill de David”; de fet, com ell, va néixer a Betlem. De la descendència de David, segons les promeses, ve el Messies: un Rei totalment segons el cor de Déu, en perfecta obediència al Pare, la seva acció realitza fidelment el seu pla de salvació (cf. Catecisme de l'Església Catòlica, 2579).

La història de David comença als turons del voltant de Betlem, on pastura el ramat del seu pare, Jesse. Encara és un noi, el més petit de molts germans. Tant és així que quan el profeta Samuel, per ordre de Déu, va a la recerca del nou rei, gairebé sembla que el seu pare s'hagi oblidat d'aquell fill petit (cf. 1 Sam 16,1-13). Treballava a l'aire lliure: ens l'imaginem amic del vent, dels sons de la natura, dels raigs del sol. Només té una sola cosa que li faci companyia i reconforti la seva ànima: la cítara; i en les llargues jornades en soledat li agrada tocar i cantar al seu Déu. Jugava també amb la fona.

David, per tant, és en primer lloc un pastor: un home que té cura dels animals, que els defensa quan apareix el perill, que es preocupa del seu aliment. Quan David, per voluntat de Déu, haurà de preocupar-se del poble, no farà coses molt diferents d'aquestes. És per això que en la Bíblia la imatge del pastor la trobem molt sovint. Jesús també es defineix “el bon pastor”, el seu comportament és diferent del

mercenari; Ell ofereix la seva vida a favor de les ovelles, les guia, coneix el nom de cadascuna d'elles (cf. Jn 10,11-18).

Del seu primer ofici, David n'ha après molt. Així, quan el profeta Natan li retraurà el seu gravíssim pecat (cf. 2 Sam 12,1-15), David entendrà de seguida que ha estat un mal pastor, que ha pres a un altre home l'única ovella que estimava, de no ser ja un humil servidor, sinó un malalt de poder, un caçador furtiu que mata i saqueja.

Un segon tret característic present en la vocació de David és el seu esperit de poeta. D'aquesta petita observació en deduïm que David no era un home vulgar, com sovint pot passar en individus obligats a viure molt de temps aïllats de la societat. En canvi és una persona sensible, a qui agrada la música i el cant. La cítara l'acompanyarà sempre: a vegades per elevar a Déu un himne d'alegria (cf. 2 Sam 6,16), altres vegades per expressar un lament, o per confessar el propi pecat (cf. Sal 51,3).

El món que es presenta als seus ulls no és una escena silenciosa: la seva mirada capta, al darrere del pas de les coses, un misteri més gran. La pregària neix d'això: de la convicció que la vida no és quelcom que ens cau a sobre, sinó un misteri sorprenent, que provoca en nosaltres la poesia, la música, l'agraïment, la lloança, o potser el lament, la súplica. Quan una persona no té aquesta dimensió poètica, diem, quan li manca la poesia, la seva ànima coixeja. La tradició vol per això que David sigui el gran artífex de la composició dels salms. Sovint porten, al principi, una referència explícita al rei d'Israel, i a alguns esdeveniments més o menys nobles de la seva vida.

David té, per tant, un somni: el de ser un bon pastor. De vegades reeixirà estar a l'alçada d'aquesta tasca, altres vegades menys; el que importa, en el context de la història de la salvació, és que ell és la profecia d'un altre Rei, del qual ell és només l'anunci i la prefiguració.

Mirem David, pensem en David. Sant i pecador, perseguit i perseguidor, víctima i botxí, que és una contradicció. David ha estat tot això, junt. I també nosaltres tenim sovint trets oposats; en la trama del viure, tots els homes pequen sovint d'incoherència. Només hi ha un únic fil vermell, en la vida de David, que dona unitat a tot el que li succeeix: la seva pregària. Aquesta és la veu que no s'apaga mai. David sant, prega; David pecador, prega; David perseguit, prega; David perseguidor, prega; David víctima, prega. David botxí també prega. Aquest és el fil vermell de la seva vida. Un home de pregària. Aquesta és la veu que no s'apaga mai: que agafa els tons de joia, o els de lament, sempre és la mateixa pregària, només canvia la melodia. I fent-ho així David ens ensenya a fer-ho entrar tot en el diàleg amb Déu: tant la joia com la culpa, tant l'amor com el sofriment, tant l'amistat com una malaltia. Tot és pot convertir en paraula adreçada al "Tu" que sempre ens escolta.

David, que coneixia la soledat, en realitat, no ha estat mai sol! I en el fons aquest és el poder de la pregària, per a tots aquells que li deixen espai en la seva vida. La pregària et dona noblesa, i David és noble perquè prega. Però és un botxí que prega, es penedeix i la noblesa torna gràcies a la pregària. La pregària ens dona noblesa: és capaç d'assegurar la relació amb Déu, que és l'autèntic Company de camí de l'home, enmig de les moltes dificultats de la vida, bones o dolentes: però sempre la pregària. Gràcies, Senyor. Tinc por, Senyor. Ajuda'm, Senyor.

Perdona'm, Senyor. La confiança de David era tan gran que, quan era perseguit i va haver de fugir, no va deixar que ningú el defengués: "Si el meu Déu m'humilia així, Ell ho sap", perquè la noblesa de la pregària ens deixa en les mans de Déu. Aquelles mans ferides d'amor: les úniques mans segures que tenim.

Traducció: Josep M. Torrents